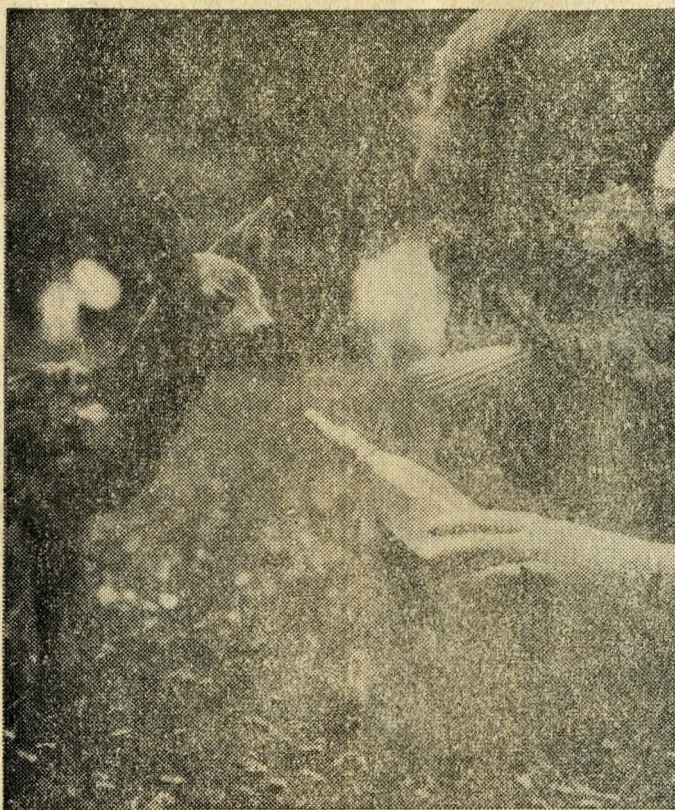

Kincsem, Csimpi és a többiek

Látogatás a 100 éves Állatkertben

Földünk első állatkertje 1752-ben Schönbrunnban alakult. Budapesten csak több mint 100 év múlva. Így sem ment könnyen. Sok volt az ellenző, kevés a vállalkozó. 1863-ban ilyen kérvénnyel fordultak az Állatkert szervezői a Helytartó-tanácshoz: "...miután Xantus János hazánk fia tudósított minket, hogy a külföldi művelt városok példájára Pesten is létesítendő Állatkert számára száznál több ritka eleven állatot gyűjtött... a bizottmány megbízásából van szerencsénk a Tekintetes Tanácsot hazafias bizalommal felkérni: méltóztassák a Városligetben a tó körül azon földből ezen célra mintegy 30 holdat a kérdéses vállalat számára átengedni... A kert egyrészt tudományos élvezetet, másrészt szórakozást nyújtván hihetőleg sok látogatót fog egybegyűjteni, a város szellemi és anyagi hasznát előmozdítandja."

Megindult a hároméves huzavona, míg végül is

Budapestre vonatkozó újságcikkek

OSZTÁLYOZÁS			
Tárgy	590.06		
Hely	"1966"		
Idő	1966		
Személy	Kincsem, Csimpi és a többiek		
Helyszám	1866. szept. 7.		

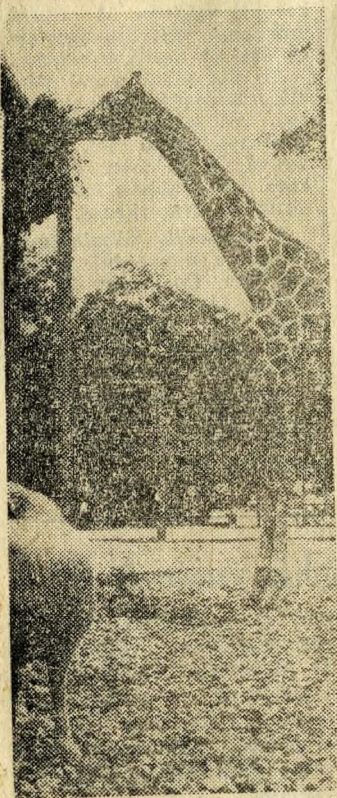
Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:	Regős János		
Cím:	Kincsem, Csimpi és a többiek látogatás a 100 éves Állatkertben		
Forrás:	Budapesti Hírlap		
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)

a főváros hozzájárult

a Liget új nevezetességének megalapításához.

... A Kert számára 31 hold 600 négyszögölnyi terület kijelölött. Egy oktató-, mulatóhely a Városliget élvezetét csak emelendi... Eddigi tapasztalás szerint mindenütt, ahol Állatkertet felállítottak, ezek nemcsak szellemi műveltséget terjesztettek, hanem az illető városoknak anyagi hasznót is hoztak..."

Szóval ilyen kacifántos, bonyolult kérvények és engedélyezések után kezdődött meg 1866-ban az Állatkert építése. A közönség igen hamar megszerette az Állatkertet, ki-

csinyek-nagyok kedvenc szórakozóhelye lett.

Rohamosan gyarapodott az állatállomány: megérkeztek az oroszlánok, a tigrisek, a trombitáló elefántok, a csiripelő madarak, krokodilok, de eleinte még a nevük is más volt. Tudják-e például, hogy mi a foltos nyakorján? Ez a zsiráf akkori neve. Csonttöró harács, fakó dögönc, nagy suholy, makogó tömkar, óriás górugrány, ilyen nevek maradtak fenn. Ma már inkább harkálnak, kengurúnak, bagolynak nevezük őket. Mit tudom én, még miféle teremtményekkel népesedett be a kert? Erről inkább Anghy professzort kérdezze, ő a mi gazdánk, különben is eleget meséltem már magának, meleg van, megyek a víz alá!

Dr. Anghy Csaba professzor

az Állatkert főigazgatója,

a kert szerelmese, tudósa, fejlesztője a legőszintébb barátsággal fogad:

— Négyezer lakója van a kertnek. Ahhoz, hogy egy állatsereglet elnyerje az állatkert címet, bizonyos alapvető állatfajokkal kell rendelkeznie. A mi állatkertünk Európa egyik szép kertje. Igaz, né-

hány emberszabású majom hiányzik, de előbb megfelelő majomházzal kell gondoskodni. Már van zsiráfunk is, igaz, megőzvegyült szegény, de nem sokára megérkezik a párja, a fiatal zsiráfika.

Anghy professzor harminc éve tanulmányozza az állatok életét, kidolgozta a legmegfelelőbb étlapot számukra, egyik főműve a tigrislovak rendszertana. A professzor neve már elválaszthatatlan a modern állatkert történetétől.

Végigsétálunk a centenáriumi ünnepelő kerten. Fiatalabb, mint valaha. Üdezöld színekben pompáznak a fák, nyílnak az ezerszínű virágok. Mindenütt gyermekek! Igen, övük elsősorban a kert. Képek könyveik elevenednek meg, kedvenc mesealakjaikkal találkoznak. A biológiai ismeretek gazdag kincsesháza. Órákig elállodogálnak a majmok előtt, megkacagják tréfás ugrándozásukat, s ismerkednek a félelmetes oroszlánokkal.

Huszár Sándor,

mindenki Huszár bácsija,

talán még a tigrisek is így tartják nyilván — bemehet a félelmetes csikos ragadozókhöz is. Meséli, ha a kiskorában befogott vad sok szeretetet kap, általában szeliden nő fel. No, persze, nem ajánlatos mindenkinek kipróbálni!

Hátborzongató üvöltés

hangzik a vadállatok ketrecei felől. Mondják, a legbátrabb ember térdei is megremegnek, ha bömböl az oroszlán. Jőmagam „csak” a tigris ketreceiben voltam, és ott is csupán addig, míg a felvételt elkészítettem. Ha nem túéles a kép, bocsássák meg kedves olvasóim.

— Naponta két mázsa lóhúst, csemegének nyulat, baromfit fogyasztanak a jóétvágyú „gyerekek” — mondja Huszár bácsi. — Ha tele a gyomruk, békésen pihennek. A dzsungel legveszedelmesebb vérengzője a fekete párdúc. Színe mint az éjszaka, Tekintetétől megdermednek a vadon lakói. Mégis, bármily furcsa, a budapesti Állatkertben jól érzik magukat, rendszerezően szaporodnak. Fekete párdúcért már sok értékes állatot kaptunk cserébe.

Napokat tölthetnének itt el, az is kevés lenne, annyi a látnivaló, az érdekesség.

— Már hazamegy? — szól utánam kissé elégedetlenül Kincsem, a bölcs víziló. — Elefánt kollégámmal találkoztam-e? Szórja a homokot? Tudja, ő még fiatal, s kissé bogaras szegény. Mindig idegesítik az emberek. A Pálma-házban mi újság? Megjött az óriáskigyók étvágya? A krokodilok még mindig alszanak? Tudja, az én medencém elég félreeső helyen van. És sok pletyka el sem jut hozzám. Apropó, ha jó képeket csinált, majd küldje el. Engem ne fényképezzen. Tudja, zsenifroz, mert rossz fotóarcom van. — Mielőtt még elkattinthatam volna a gépet, lemerült, mint akinél véget ért a fogadóóra.

Irtá és fényképezte:

Regős István

